

Arrest

nr. 179 328 van 13 december 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 29 augustus 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 juli 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 oktober 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 november 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. MOSKOFIDIS en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent geboren op 12 augustus 1985 in Bagdad. U bezit de Iraakse nationaliteit, bent Arabier van religie en soennitisch moslim van religie. Uw vader was eveneens soenniet. Uw moeder echter sjiïet. U heeft vijf broers en zussen.

In uw kindertijd woonden jullie in de wijk Mansuriyya in Bagdad. In 2000 verhuisden jullie vervolgens naar de wijk Dora, eveneens in Bagdad. In 2006 trok u samen met uw broer Hakim naar Syrië vanwege het sektarisch geweld in Irak. Uw broer Abbas reisde in 2010 eveneens naar Syrië. In 2011 huwde u in Syrië met uw toen 13-jarige vrouw. Zij heeft de Syrische nationaliteit.

Datzelfde jaar kreeg u met haar een eerste kind. In 2012 verhuisden jullie naar Jordanië. In Jordanië kregen jullie een tweede kind. In 2013 werd u vanuit Jordanië gerepatrieerd naar Irak. In de tijd dat u in het buitenland was is uw familie steeds in Dora blijven wonen.

In de eerste helft van juli 2015 werd uw broer Taha (o.v.: 8.112.906 – CGVS: 15/21935) op straat bedreigd door vier gewapende mannen. De mannen zaten in een auto in de buurt van uw huis. Toen uw broer voorbij wandelde riepen ze hem bij naam en twee mannen stapten uit. Ze verweten hem en u onder andere soenniet te zijn en dat jullie geen lid waren van de hashd al-shaebi. Ze eisten dat jullie je zouden aansluiten. Enkele dagen later vond hij een dreigbrief bij jullie huis. Opnieuw werd geëist dat jullie zich bij de hashd zouden aansluiten. Hij vernietigde die en vertelde niemand hierover. 25 juli 2015 vond Taha een tweede dreigbrief bij jullie huis. Hierna gingen jullie naar het huis van uw oom aan moeders kant en jullie doken daar onder tot jullie vertrek. Op 3 augustus 2015 verlieten u en uw broer Taha Irak. Uw zussen en uw moeder verblijven nog steeds bij uw ooms aan moeders zijde.

U reisde samen met uw broer. Via Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, Hongarije, Oostenrijk en Duitsland reisden jullie naar België, waar jullie op 24 augustus 2015 aankwamen. Op 26 augustus diende u in België een asielaanvraag in. Uw broer Abbas ging in 2010 vanuit Syrië naar Turkije. Uw broer Hakim vertrok in 2015 uit Syrië en is intussen in Duitsland.

Ter ondersteuning van uw relaas legde u de volgende documenten voor: uw identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs en de eerste pagina van uw paspoort alsook de identiteitskaart, nationaliteitsbewijs en eerste pagina van het paspoort van uw broer. Verder de identiteitskaarten en de geboortektes van uw twee zonen, de identiteitskaart van uw vader, de eerste pagina van het paspoort van uw echtgenote, twee huwelijksaktes, het overlijdenscertificaat van uw vader, de dreigbrief, een attest van psychologische behandeling, een psychologisch attest en twee doktersattesten en tenslotte een vertaling naar het Arabisch van het gehoor van uw broer bij DVZ.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat uw asielaanvraag steunt op asielmotieven die identiek zijn aan die van uw broer Taha. U haalt geen bijkomende incidenten of problemen aan. In hoofde van deze laatste werd besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Hij slaagde er namelijk niet in een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken. Aangezien u zich volledig beroept op dezelfde asielmotieven, kan ook ten aanzien van u niet gesteld worden dat u uw land van herkomst heeft verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. We verwijzen hiervoor naar de omstandig gemotiveerde beslissing door het CGVS genomen in hoofde van uw broer en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier.

Een specifieke context en verklarende omstandigheden zijn belangrijke elementen om de geloofwaardigheid van een asielrelaas te beoordelen. Deze elementen zijn echter nagenoeg afwezig in dit relaas. Zo kon uw broer Rafed op geen enkele manier toelichten waarom precies jullie precies op dat moment werden geïdende en ook in de dreigbrieven is enkel sprake van het algemene feit dat jullie soennieten zijn (zie gehoorverslag CGVS (A.J.) Rafed (Y.S.) [R] dd. 28/06/2016, p. 18, 20, 25). De bedreigingen krijgen daardoor een heel algemeen en enigszins willekeurig karakter. Dit op zich helpt niet om jullie geloofwaardigheid aan te tonen, maar belangrijker is dat deze willekeurige achtergrond van de bedreigingen niet strookt met verscheidene elementen die suggereren dat men juist specifiek jullie viseerde. Zo blijkt uit jullie verklaringen dat het eerder uitzonderlijk was dat militieleden naar jullie wijk kwamen (zie CGVS R, p. 21 en zie gehoorverslag CGVS (J.) Taha (Y.S.) [T] dd. 28/06/2016, p. 16). Toch zouden ze daar hebben gestaan toen ze u aanspraken. U zei dat militieleden soms checkpoints opzetten in jullie wijk (zie CGVS T, p. 16), maar toen was van een checkpoint geen sprake aangezien zij in hun auto waren blijven zitten en dus niet systematisch mensen controleerden (zie CGVS T, p. 11). Ze stapten pas uit toen ze u zagen (zie CGVS T, p. 11) en ze spraken u aan met uw naam (zie CGVS R, p. 22 en zie CGVS T, p. 15). Nochtans had u zelf nog nooit te maken met de milities en bent u zich niet bewust dat u militieleden kent (zie CGVS T, p. 15, 16). U stelt weliswaar dat u denkt de stem van één van de militieleden te hebben herkend. Vervolgens kwam u echter niet verder dan te stellen dat het niet iemand van buiten uw wijk is en dat het niet iemand is met wie u vaak omgaat (zie CGVS T, p. 15). Verder was u noch uw broer zich bewust van andere soennieten in de omgeving die op een vergelijkbare manier werden aangesproken door militieleden (zie CGVS R, p. 21-22, 25 en zie CGVS T, p. 20). Indien men de lijn van uw relaas volgt, kan men samenvatten dat vier militieleden die u niet kende maar die wel informatie over u hadden, in de buurt van uw huis op u wachtten om u aan te spreken, iets dat ze klaarblijkelijk niet bij andere soennieten deden. Gezien voor deze uitzonderlijke situatie helemaal geen specifieke reden lijkt te bestaan zoals hierboven uitgelegd, is dit een zeer bevreemdend relaas.

Een tweede vreemd punt is de aard van de bedreiging.

Zowel toen die mannen u aanspraken als in de eerste dreigbrief die u vond, wilden ze dat u en uw broer zich zouden aansluiten bij de hashd, de mobilisatie van burgers om tegen IS te strijden (zie CGVS R, p. 21, 24 en zie CGVS T, p. 16, 18). Dit is vreemd omdat de hashd, zoals algemeen geweten en zoals u ook beaamt (zie CGVS T, p. 16), voor het overgrote deel uit sjiieten bestaat. Ook uit informatie waarover het CGVS beschikt (zie COI Focus – Irak: rekrutering door popular mobilization units/ al-hashd al-shaabi, dd. 05/02/2016, in de blauwe map, toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat de hashd wordt gedomineerd door sjiitische strijders. De soennieten die zich aansluiten doen dat vrijwillig. Dat men jullie zou dwingen om zich aan te sluiten zou dus zeer atypisch zijn en daardoor weinig waarschijnlijk. Uw broer, wanneer hij hierover om verduidelijking werd gevraagd, kan slechts zeggen dat het mogelijk is voor soennieten om zich bij de hashd aan te sluiten (zie CGVS R, p. 24). Dit kan uiteraard niet verklaren waarom men jullie als soennieten zou dwingen zich aan te sluiten. Zelf verklaart u dat uw belagers het wel degelijk meenden toen ze zeiden dat jullie je moesten aansluiten (zie CGVS T, p. 16). Dit is echter, zoals net aangetoond, bevreemdend.

Vervolgens voegt u echter toe dat hun doel vooral was dat jullie zouden vertrekken (zie CGVS T, p. 16-17). Dit is inderdaad waar het in de laatste dreigbrief op neer kwam (zie CGVS R, p. 18, 20). Indien dat de bedoeling was, moet men op een andere manier naar uw relaas kijken, maar ook dan doen zich verscheidene problemen voor.

Ten eerste zei u initieel dat u zelf van mening bent dat ze in ernst wilden dat u zich bij de hashd zou aansluiten (zie CGVS T, p. 16). Dit strookt niet met uw volgende verklaring dat ze zouden willen dat jullie vertrekken.

Ten tweede blijkt er uit jullie relaas geen aannemelijke reden die kan verklaren waarom ze zouden willen dat jullie vertrekken. Indien het immers kwestie was om alle soennieten te doen vertrekken, zoals inderdaad bij wijlen gebeurt en gebeurde in Irak, dan is het onverklaarbaar waarom ze u die eerste keer, zoals hierboven besproken, stonden op te wachten om specifiek u aan te spreken en klaarblijkelijk niemand anders. Het alternatief is dat ze specifiek jullie gezin wilden verdrijven, maar ook hier kan geen aannemelijke reden voor gevonden worden. U noch uw broer hadden immers ooit voordien met de milities te maken gehad (zie CGVS R, p. 24 en zie CGVS T, p. 8, 15, 16), zodat het haast onmogelijk lijkt dat er een aanleiding zou bestaan om specifiek jullie te viseren.

Ten derde blijft het punt dat jullie initieel werd opgedragen zich bij de hashd aan te sluiten. Daar is geen enkele reden voor indien het de bedoeling was jullie te doen vertrekken. Dan hadden ze u immers onmiddellijk dat kunnen zeggen in plaats van jullie eerst onder druk te zetten om bij de hashd te gaan.

Het bovenstaande in acht genomen moet dus worden geconcludeerd dat de bedreigingen die jullie schetsten logica ontberen. Dit ondergraaft verregaand hun geloofwaardigheid.

Een derde problematisch punt is uw reactie op de bedreigingen. Hierover spreken jullie elkaar namelijk tegen: uw broer zei dat u hem pas over de eerste dreigbrief sprak nadat de tweede dreigbrief was aangekomen, zo'n week na de eerste (zie CGVS R, p. 19-20), terwijl u stelt dat u hem inderdaad niet op de dag zelf over de eerste dreigbrief vertelde, maar wel de volgende dag. De tweede brief kwam pas zo'n twee weken nadien (zie CGVS T, p. 12-13). Gezien het om feiten gaat van zo'n jaar geleden kan men niet verwachten dat jullie alle gebeurtenissen nog exact zouden weten. Gezien u echter duidelijk stelt dat u Rafed over de eerste brief vertelde voor de tweede kwam, terwijl Rafed zegt dat hij pas over de eerste brief hoorde nadat de tweede aankwam, gaat het hier om een duidelijke en significante tegenstrijdigheid die niet kan worden toegeschreven aan een misverstand.

Een laatste problematisch punt is dat uw broer Rafed niet op een geloofwaardige manier met de sektarische component van jullie beweerd probleem omgaat. Men moet hierbij in gedachten houden dat jullie allebei stellen gevisieerd te worden door sjiitische milities omdat jullie soennieten zijn (zie CGVS R, p. 18, 19, 20, 21, 22 en zie CGVS T, p. 13, 17, 18). In deze context is de sektarische samenstelling van jullie omgeving cruciaal om jullie risico te kunnen inschatten. Daarom is het niet aannemelijk dat uw broer zich als soenniet in Bagdad niet heel acuut bewust zou zijn van wat er op sektarisch vlak om hem heen gebeurt. Daarom is het zeer bevreemdend dat hij, gevraagd naar of jullie wijk vooral soennitisch of sjiitisch was, antwoordde dat niet te weten en dat hij het nooit vroeg (zie CGVS R, p. 24). Dit kan niet overtuigen aangezien men er van uit moet gaan dat zulke zaken thuis ter sprake komen en dat er zichtbare aanduidingen zijn van een soennitische of sjiitische meerderheid. Met dit laatste geconfronteerd stelde hij inderdaad dat de meesten deelnamen aan sjiitische feestdagen (zie CGVS R, p. 24). Dan is het ronduit bizar dat hij voordien niet kon antwoorden op de vraag wie de meerderheid in de wijk uitmaakte. Verder werd hij gevraagd of hij weet had van andere soennitische mannen in jullie straat die bedreigd werden. Hierop zei hij dat hij van niemand hoorde (zie CGVS R, p. 25). Vervolgens werd hij gevraagd of hij dat probeerde te weten te komen, waarop hij antwoordde dat hij daar niemand kende (zie CGVS R, p. 25). Gevraagd of u weet had van andere bedreigde soennieten zei hij dat hij niet wist of u er kende (zie CGVS R, p. 25). Het kan niet overtuigen dat jullie werkelijk door sjiitische milities zouden zijn bedreigd en dat uw broer toch zodanig onbekend zou zijn met de sektarische constellatie van jullie wijk.

Uit bovenstaande observaties blijkt dat u de door u aangehaalde asielmotieven niet aannemelijk hebt gemaakt en wordt u de vluchtelingenstatus geweigerd.

De documenten die u voorlegde kunnen deze appreciatie niet in positieve zin omkeren. De meeste documenten ondersteunen jullie identiteit en familiale situatie, elementen die het CGVS niet in vraag stelt. De dreigbrief heeft slechts bewijswaarde in zoverre hij kadert in een coherent en doorleefd verhaal, wat hier niet het geval is. De doktersattesten van uw broer Rafed zijn uiterst moeilijk leesbaar waardoor niet kan begrepen worden wat ze attesteren. Ze zijn van de hand van een dokter algemene geneeskunde en handelen in die zin in principe niet over zijn capaciteit om zijn ervaringen te verwoorden. Tijdens jullie gehoren werden geen lichamelijke letsels vermeld die met jullie asielrelaas zouden samenhangen, die door deze doktersattesten kunnen worden aangetoond. Verder zijn er twee psychologische attesten. Het ene toont aan dat uw broer in behandeling is, maar zegt niets over zijn toestand. Het andere attest handelt wel over zijn psychologische toestand: hij zou zeer gespannen zijn en – relevant voor het gehoor – hij zou soms zeer verward zijn en geheugenproblemen hebben. Na analyse van het gehoorverslag dient echter te worden vastgesteld dat zijn verklaringen op tal van aspecten gedetailleerd zijn en bovendien plausibel gesitueerd zijn in tijd en ruimte. Er dient dan ook te worden aangenomen dat hij in staat is om op een autonome en functionele wijze zijn asielrelaas te verwoorden. Dit attest geeft geen elementen aan die wat dit betreft tot een andere beoordeling zouden leiden. Er is dan ook geen enkele indicatie dat hij moeilijkheden zou hebben op cognitief niveau. Bovendien is de conclusie dat jullie relaas niet geloofwaardig is hoofzakelijk gebaseerd op het gebrek aan interne logica en coherentie, niet op vaagheden of tegenstrijdigheden die men zou kunnen toeschrijven aan geheugenproblemen. Er werd slechts naar één tegenstrijdigheid verwezen, maar dit gaat over een significante inhoudelijke kwestie, niet over een precieze tijdsaanduiding. Dit attest vermag dan ook geenszins uw geloofwaardigheid te herstellen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term “**reëel risico**” dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypothesen, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit “de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict”. Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een **binnenlands gewapend conflict**. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van **willekeurig of blind geweld**. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming “voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) tweeweg te brengen, omdat de mate van

willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen" (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para. 226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, *The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States*, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, K.A.B. V. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR "Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. Dit grondoffensief is hoofdzakelijk gesitueerd in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Salahaddin, Diyala, Anbar en Kirkuk. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada'in en Abu Ghraib. Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats.

Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In april en mei 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto's. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. De sjiiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016 blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking hebben op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De recente opstoot van zware aanslagen in april en mei 2016, heeft bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

De impact van geweld is verder niet van dien aard dat inwoners massaal Bagdad verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen op uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Het gegeven dat Bagdad een toevluchtsoord is voor Iraakse burgers die het geweld in hun regio van herkomst wensen te ontvluchten, wijst er op dat Iraakzen zelf van mening zijn dat het in Bagdad opmerkelijk veiliger is dan in hun eigen regio van herkomst. Daarenboven blijkt dat er vanuit België, zoals vanuit andere lidstaten van de EU, relatief gezien veel personen naar Irak terugkeren. Het gaat hierbij ook om personen afkomstig uit Bagdad. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat Bagdadis zelf van oordeel zijn dat zij actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging bij terugkeer. Immers, indien de Bagdadis die vanuit België terugkeren van oordeel waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij aldaar ingevolge hun loutere aanwezigheid een reëel risico op ernstige schade zouden lopen, kan aangenomen worden dat zij onder geen beding zouden (willen) terugkeren.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 4 juni 2015 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie Irak nogmaals bevestigd heeft. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 4 juni 2015, §53, §54, §55).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Iraakse asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker beroept zich op de schending van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet), artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, "o.a. het materiële motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel". Tevens stelt hij dat een manifeste appreciatiefout werd begaan.

2.1.2. Verzoeker gaat eerst in op de vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

Verzoeker, die soenniet is, vreest represailles vanwege leden van een extremistische sjjiitische militie. Tevens vreest hij dat de – in hoofdzaak sjjiitische – autoriteiten hem hiertegen niet voldoende bescherming zullen kunnen en willen geven.

Verzoeker benadrukt dat hij zichzelf baseert op dezelfde feitelijke gronden als deze waarop zijn broer, J.T., zijn asielaanvraag baseerde. Hij verwijst dan ook integraal naar de feitelijke uiteenzetting en middelen die door zijn broer werden ontwikkeld in het kader van diens beroepsprocedure bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV).

2.1.3. Verzoeker gaat vervolgens in op het reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Hij verwijst naar artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet en stelt dat de argumenten van het CGVS om aan hem de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren niet overtuigen. De veiligheidssituatie is op heden nog steeds niet veilig en stabiel genoeg, zoals blijkt uit de recente en zware bomaanslagen, o.a. in Karrada-Bagdad.

Ten tweede zal verzoeker ingevolge zijn langdurige afwezigheid in het buitenland de aandacht trekken van de lokale bevolking, met alle risico's van dien. Dit maakt dat zijn situatie hoe dan ook uitzichtloos is bij een terugkeer naar Bagdad. Verzoeker vreest dat hij een ernstig risico loopt op een ontvoering of een afrekening. Het CGVS heeft ten onrechte onvoldoende deze problemen erkend.

2.1.4. Ter terechtzitting geeft verzoeker aan dat de bijkomende stukken die verzoekers broer neerlegde in het kader van diens beroepsprocedure bij de RvV eveneens betrekking hebben op verzoeker.

2.2.1. Verweerder legt op 23 november 2016 door middel van een aanvullende nota een update neer van de landeninformatie in het administratief dossier (rechtsplegingsdossier, stuk 7). Het betreft de *COI Focus "IRAK, De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016"* van 12 augustus 2016.

2.2.2. Verweerder legt op 28 november 2016 door middel van een aanvullende nota de *"UNHCR Position on Returns to Iraq"* van 14 november 2016 neer (rechtsplegingsdossier, stuk 9).

2.3.1. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3.2. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3.3. Verzoeker bevestigt in het onderhavige verzoekschrift uitdrukkelijk dat hij zich voor wat betreft zijn asielrelaas beroept op dezelfde feiten, middelen en argumenten als deze die door zijn broer werden aangevoerd in het kader van diens beroepsprocedure bij de RvV. Tevens verklaart verzoeker ter terechtzitting dat de door zijn broer aangevoerde bijkomende stukken eveneens betrekking hebben op hem. Het beroep van verzoekers broer, J.T.Y.S. is bij de RvV gekend onder het rolnummer RvV 193 473.

Bij arrest nr. 179 327 van 13 december 2016 van de RvV werd inzake het asielrelaas van verzoeker en diens broer geoordeeld als volgt:

“Verzoeker stelt zijn land en regio van herkomst te hebben verlaten ten gevolge van de bedreigingen door een sjiitische militie.

In deze wordt in de bestreden beslissing echter met recht gemotiveerd dat zijn verklaringen dienaangaande logica ontberen. De motivering hieromtrent luidt als volgt:

“Een specifieke context en verklarende omstandigheden zijn belangrijke elementen om de geloofwaardigheid van een asielrelaas te beoordelen. Deze elementen zijn echter nagenoeg afwezig in dit relaas. Zo kon uw broer Rafed op geen enkele manier toelichten waarom precies jullie precies op dat moment werden gevisieerd en ook in de dreigbrieven is enkel sprake van het algemene feit dat jullie soennieten zijn (zie gehoorverslag CGVS (A.J.) Rafed (Y.S.) [R] dd. 28/06/2016, p. 18, 20, 25). De bedreigingen krijgen daardoor een heel algemeen en enigszins willekeurig karakter. Dit op zich helpt niet om jullie geloofwaardigheid aan te tonen, maar belangrijker is dat deze willekeurige achtergrond van de bedreigingen niet strookt met verscheidene elementen die suggereren dat men juist specifiek jullie viseerde. Zo blijkt uit jullie verklaringen dat het eerder uitzonderlijk was dat militieleden naar jullie wijk kwamen (zie CGVS R, p. 21 en zie gehoorverslag CGVS (J.) Taha (Y.S.) [T] dd. 28/06/2016, p. 16). Toch zouden ze daar hebben gestaan toen ze u aanspraken. U zei dat militieleden soms checkpoints opzetten in jullie wijk (zie CGVS T, p. 16), maar toen was van een checkpoint geen sprake aangezien zij in hun auto waren blijven zitten en dus niet systematisch mensen controleerden (zie CGVS T, p. 11). Ze stapten pas uit toen ze u zagen (zie CGVS T, p. 11) en ze spraken u aan met uw naam (zie CGVS R, p. 22 en zie CGVS T, p. 15). Nochtans had u zelf nog nooit te maken met de milities en bent u zich niet bewust dat u militieleden kent (zie CGVS T, p. 15, 16). U stelt weliswaar dat u denkt de stem van één van de militieleden te hebben herkend. Vervolgens kwam u echter niet verder dan te stellen dat het niet iemand van buiten uw wijk is en dat het niet iemand is met wie u vaak omgaat (zie CGVS T, p. 15). Verder was u noch uw broer zich bewust van andere soennieten in de omgeving die op een vergelijkbare manier werden aangesproken door militieleden (zie CGVS R, p. 21-22, 25 en zie CGVS T, p. 20). Indien men de lijn van uw relaas volgt, kan men samenvatten dat vier militieleden die u niet kende maar die wel informatie over u hadden, in de buurt van uw huis op u wachtten om u aan te spreken, iets dat ze klaarblijkelijk niet bij andere soennieten deden. Gezien voor deze uitzonderlijke situatie helemaal geen specifieke reden lijkt te bestaan zoals hierboven uitgelegd, is dit een zeer bevreemdend relaas.”

Verzoeker slaagt er niet in deze motieven te ontkrachten. Waar hij post factum oppert dat het mogelijk is dat iemand van hun wijk ervoor zorgde dat zij werden gevisieerd, kan vooreerst worden opgemerkt dat redelijkerwijze kon worden verwacht dat hij dit eerder zou hebben vermeld indien hij werkelijk deze mening was toegedaan. Het was immers geenszins onredelijk te verwachten dat hij in het kader van zijn problemen en minstens naar aanleiding van de indiening van zijn asielaanvraag en het gehoor bij het CGVS zou hebben gereflecteerd over de (mogelijke) oorzaken van deze problemen. Bovendien berust verzoekers hypothese op een louter vermoeden.

Verder wordt in de bestreden beslissing terecht vastgesteld dat de aard van de bedreigingen, zoals geschetst door verzoeker, niet aannemelijk is en dat zijn verklaringen ook op dit vlak logica ontberen. De motieven die dienaangaande zijn opgenomen in de bestreden beslissing luiden als volgt:

“Een tweede vreemd punt is de aard van de bedreiging. Zowel toen die mannen u aanspraken als in de eerste dreigbrief die u vond, wilden ze dat u en uw broer zich zouden aansluiten bij de hashd, de mobilisatie van burgers om tegen IS te strijden (zie CGVS R, p. 21, 24 en zie CGVS T, p. 16, 18). Dit is vreemd omdat de hashd, zoals algemeen geweten en zoals u ook beaamt (zie CGVS T, p. 16), voor het overgrote deel uit sjiieten bestaat. Ook uit informatie waarover het CGVS beschikt (zie COI Focus – Irak: rekrutering door popular mobilization units/al-hashd al-shaabi, dd. 05/02/2016, in de blauwe map, toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat de hashd wordt gedomineerd door sjiitische strijders. De soennieten die zich aansluiten doen dat vrijwillig. Dat men jullie zou dwingen om zich aan te sluiten zou dus zeer atypisch zijn en daardoor weinig waarschijnlijk. Uw broer, wanneer hij hierover om verduidelijking werd gevraagd, kan slechts zeggen dat het mogelijk is voor soennieten om zich bij de hashd aan te sluiten (zie CGVS R, p. 24). Dit kan uiteraard niet verklaren waarom men jullie als soennieten zou dwingen zich aan te sluiten. Zelf verklaart u dat uw belagers het wel degelijk meenden toen ze zeiden dat jullie je moesten aansluiten (zie CGVS T, p. 16). Dit is echter, zoals net aangetoond, bevreemdend.

Vervolgens voegt u echter toe dat hun doel vooral was dat jullie zouden vertrekken (zie CGVS T, p. 16-17). Dit is inderdaad waar het in de laatste dreigbrief op neer kwam (zie CGVS R, p. 18, 20).

Indien dat de bedoeling was, moet men op een andere manier naar uw relaas kijken, maar ook dan doen zich verscheidene problemen voor.

Ten eerste zei u initieel dat u zelf van mening bent dat ze in ernst wilden dat u zich bij de hashd zou aansluiten (zie CGVS T, p. 16). Dit strookt niet met uw volgende verklaring dat ze zouden willen dat jullie vertrekken.

Ten tweede blijkt er uit jullie relaas geen aannemelijke reden die kan verklaren waarom ze zouden willen dat jullie vertrekken. Indien het immers kwestie was om alle soennieten te doen vertrekken, zoals inderdaad bij wijlen gebeurt en gebeurde in Irak, dan is het onverklaarbaar waarom ze u die eerste keer, zoals hierboven besproken, stonden op te wachten om specifiek u aan te spreken en klaarblijkelijk niemand anders. Het alternatief is dat ze specifiek jullie gezin wilden verdrijven, maar ook hier kan geen aannemelijke reden voor gevonden worden. U noch uw broer hadden immers ooit voordien met de milities te maken gehad (zie CGVS R, p. 24 en zie CGVS T, p. 8, 15, 16), zodat het haast onmogelijk lijkt dat er een aanleiding zou bestaan om specifiek jullie te viseren.

Ten derde blijft het punt dat jullie initieel werd opgedragen zich bij de hashd aan te sluiten. Daar is geen enkele reden voor indien het de bedoeling was jullie te doen vertrekken. Dan hadden ze u immers onmiddellijk dat kunnen zeggen in plaats van jullie eerst onder druk te zetten om bij de hashd te gaan.

Het bovenstaande in acht genomen moet dus worden geconcludeerd dat de bedreigingen die jullie schetsten logica ontberen. Dit ondergraaft verregaand hun geloofwaardigheid."

Verzoeker slaagt er niet in deze motieven te weerleggen. Dat het CGVS enkel het eerste deel van zijn verklaringen in acht genomen zou hebben, mist blijkens het voorgaande kennelijk feitelijke grondslag. Dat verzoekers verklaringen foutief zouden zijn geïnterpreteerd, kan voorts niet worden aangenomen. Zijn voormelde verklaringen waren duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar. Hoe dan ook laat verzoeker de vaststelling onverlet dat het, zo de militie hem dan toch enkel wilde bedreigen en tot doel had dat hij en zijn familie zouden vertrekken, geheel niet aannemelijk is dat zij hem aanvankelijk meermaals zouden aanmanen om zich bij de Hashd aan te sluiten in plaats van hem onmiddellijk duidelijk te maken dat hij diende te vertrekken.

De geloofwaardigheid van verzoekers asielmotieven wordt nog verder ondergraven doordat zijn broer, die nochtans ook werd bedreigd, niet of onvoldoende op de hoogte bleek omtrent het incident waarbij verzoeker persoonlijk door militieleden zou zijn bedreigd op straat. Zo wist verzoekers broer niet dat één van deze militieleden volgens verzoeker van hun wijk was. Evenmin bleek verzoekers broer te weten dat verzoeker aan de militieleden zou hebben beloofd dat hij zou toetreden tot de Hashd of het leger (administratief dossier, gehoorverslag CGVS verzoekers broer, p.21-22). Indien verzoeker en diens broer werkelijk een ernstige vrees voor vervolging koesterden, kon worden verwacht dat zij het in het kader van hun asielaanvraag en voorafgaand aan hun respectieve gehoren bij het CGVS terdege zouden hebben gehad en elkaar zouden hebben geïnformeerd over de cruciale elementen in hun asielrelaas. Dat zij dit blijkbaar niet deden, doet bijgevolg afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van dit relaas.

Verzoeker en diens broer legden bovendien tegenstrijdige verklaringen af over het ogenblik waarop verzoeker zijn broer zou hebben ingelicht over het ontvangen van de eerste dreigbrief. In dit kader wordt in de bestreden beslissing met reden gesteld:

"Een derde problematisch punt is uw reactie op de bedreigingen. Hierover spreken jullie elkaar namelijk tegen: uw broer zei dat u hem pas over de eerste dreigbrief sprak nadat de tweede dreigbrief was aangekomen, zo'n week na de eerste (zie CGVS R, p. 19-20), terwijl u stelt dat u hem inderdaad niet op de dag zelf over de eerste dreigbrief vertelde, maar wel de volgende dag. De tweede brief kwam pas zo'n twee weken nadien (zie CGVS T, p. 12-13). Gezien het om feiten gaat van zo'n jaar geleden kan men niet verwachten dat jullie alle gebeurtenissen nog exact zouden weten. Gezien u echter duidelijk stelt dat u Rafed over de eerste brief vertelde voor de tweede kwam, terwijl Rafed zegt dat hij pas over de eerste brief hoorde nadat de tweede aankwam, gaat het hier om een duidelijke en significante tegenstrijdigheid die niet kan worden toegeschreven aan een misverstand."

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Het tijdsverloop sedert de feiten kan de gedane vaststellingen niet verklaren. Van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag immers worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte, coherente, duidelijke en precieze wijze kan weergeven, zeker die feiten en gebeurtenissen die de essentie uitmaken van dit asielrelaas, die hij persoonlijk heeft meegemaakt en die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek uit zijn land. Daar de aangehaalde gebeurtenissen een manifeste afwijking vormen op de alledaagsheid en van determinerende invloed waren op hun verdere leven, kunnen zij geacht worden in het geheugen van verzoeker en diens broer te zijn gegrift zodat zij bij machte zouden moeten zijn deze op coherente en duidelijke wijze uiteen te zetten.

Verzoeker tracht voorts ten onrechte te laten uitschijnen dat hij iets anders zou hebben bedoeld. Wanneer hem werd gevraagd wanneer hij over de eerste dreigbrief vertelde aan zijn broer, antwoordde hij namelijk in niet mis te verstane bewoordingen: "De dag nadien. Niet dezelfde dag" (administratief dossier, gehoorverslag verzoeker, p.12-13). Deze verklaringen zijn duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar. Zij laten geen ruimte voor de interpretatie die verzoeker hieraan post factum tracht te verbinden. Dat er tijdens het gehoor verwarring was omtrent het begrip 'boodschap' en 'brief', doet aan de voormelde tegenstrijdigheid voorts geenszins afbreuk. Verzoeker gaf, los van deze verwarring, immers duidelijk aan dat hij zijn broer inlichtte de dag na het ontvangen van de tweede bedreiging en voor het ontvangen van de derde bedreiging. Verzoekers broer gaf echter duidelijk aan dat hij slechts na het ontvangen van de derde bedreiging werd ingelicht over het ontvangen van de tweede bedreiging.

Dient voorts te worden opgemerkt dat niet kan worden ingezien waarom verzoeker zijn moeder wel inlichtte over de persoonlijke bedreigingen aan zijn adres doch niet over de dreigbrief die hij enkele dagen later ontving (ibid., p.11). Dat hij dacht aan zijn moeder en bang was, vormt hiervoor geenszins een afdoende verklaring aangezien volgens deze redenering kon worden verwacht dat hij ook over de eerste bedreiging zou hebben gezwegen tegen zijn moeder.

Verder is de door verzoeker geschetste gang van zaken niet aannemelijk. Zo is het niet aannemelijk dat hij en zijn familieleden, indien zij werkelijk werden bedreigd door een sjiitische militie, eenvoudigweg op hun adres bleven wonen. Deze militie zou immers reeds bij de eerste dreigementen hebben aangegeven dat zij wisten waar verzoeker woonde (administratief dossier, vragenlijst, nr.3.5.). Nog minder geloofwaardig is het dat verzoeker en diens familieleden ook na het ontvangen van een tweede bedreiging, deze keer per brief, gewoon op hetzelfde adres bleven. Verzoeker en diens broer zouden in deze eerste dreigbrief immers uitdrukkelijk met de dood zijn bedreigd (administratief dossier, gehoorverslag CGVS verzoeker, p.18).

Het voorgaande klemmt nog des te meer nu verzoekers broer geheel niet vertrouwd was met de sektarisch context van hun wijk. Dienaangaande wordt in de bestreden beslissing terecht gemotiveerd: "Een laatste problematisch punt is dat uw broer Rafed niet op een geloofwaardige manier met de sektarische component van jullie beweerde probleem omgaat. Men moet hierbij in gedachten houden dat jullie allebei stellen gevisieerd te worden door sjiitische milities omdat jullie soennieten zijn (zie CGVS R, p. 18, 19, 20, 21, 22 en zie CGVS T, p. 13, 17, 18). In deze context is de sektarische samenstelling van jullie omgeving cruciaal om jullie risico te kunnen inschatten. Daarom is het niet aannemelijk dat uw broer zich als soenniet in Bagdad niet heel acuut bewust zou zijn van wat er op sektarisch vlak om hem heen gebeurt. Daarom is het zeer bevreemdend dat hij, gevraagd naar of jullie wijk vooral soennitisch of sjiitisch was, antwoordde dat niet te weten en dat hij het nooit vroeg (zie CGVS R, p. 24). Dit kan niet overtuigen aangezien men er van uit moet gaan dat zulke zaken thuis ter sprake komen en dat er zichtbare aanduidingen zijn van een soennitische of sjiitische meerderheid. Met dit laatste geconfronteerd stelde hij inderdaad dat de meesten deelnamen aan sjiitische feestdagen (zie CGVS R, p. 24). Dan is het ronduit bizar dat hij voordien niet kon antwoorden op de vraag wie de meerderheid in de wijk uitmaakte. Verder werd hij gevraagd of hij weet had van andere soennitische mannen in jullie straat die bedreigd werden. Hierop zei hij dat hij van niemand hoorde (zie CGVS R, p. 25). Vervolgens werd hij gevraagd of hij dat probeerde te weten te komen, waarop hij antwoordde dat hij daar niemand kende (zie CGVS R, p. 25). Gevraagd of u weet had van andere bedreigde soennieten zei hij dat hij niet wist of u er kende (zie CGVS R, p. 25). Het kan niet overtuigen dat jullie werkelijk door sjiitische milities zouden zijn bedreigd en dat uw broer toch zodanig onbekend zou zijn met de sektarische constellatie van jullie wijk."

Verzoeker laat de voormelde motieven volledig ongemoeid. Deze vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien zij niet worden aangevochten, onverminderd gehandhaafd.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan het door verzoeker aangevoerde asielrelaas.

De documenten in het administratief dossier (map 'documenten') zijn niet van die aard dat zij aan het voorgaande afbreuk kunnen doen.

Het eerste psychologische attest van verzoekers broer toont slechts aan dat deze in behandeling is. Het andere psychologisch attest van verzoekers broer, is niet opgesteld door een psychiater doch door een psycholoog. Verder bevat het geen diagnose. Voor zover in het attest wordt opgemerkt dat verzoekers broer tijdens enkele ontmoetingen met diens psycholoog in de war was, geheugenproblemen vertoonde en moeilijkheden had om een coherent relaas te vertellen, blijkt uit dit attest niet dat dit steeds zo is en

kan hieruit niet worden afgeleid dat verzoekers broer ten tijde van diens gehoor bij het CGVS niet bij machte was om een gehoor te volbrengen en volwaardige verklaringen af te leggen. Noch verzoekers broer, noch diens advocaat formuleerde daarenboven enig bezwaar tegen het plaatsvinden van het gehoor bij het CGVS. Evenmin vermeldde één van hen dat tijdens het gehoor van verzoekers broer geen volwaardige verklaringen mochten worden verwacht. Bovendien blijkt uit het gehoorverslag dat het gehoor op normale wijze is geschied en kunnen hieruit geen problemen worden afgeleid. Aldus wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

“Na analyse van het gehoorverslag dient echter te worden vastgesteld dat zijn verklaringen op tal van aspecten gedetailleerd zijn en bovendien plausibel gesitueerd zijn in tijd en ruimte. Er dient dan ook te worden aangenomen dat hij in staat is om op een autonome en functionele wijze zijn asielrelaas te verwoorden. Dit attest geeft geen elementen aan die wat dit betreft tot een andere beoordeling zouden leiden. Er is dan ook geen enkele indicatie dat hij moeilijkheden zou hebben op cognitief niveau.”

Hoewel zulk attest rekening houdend met de individuele omstandigheden van de zaak en met de concrete, hierin opgenomen gegevens zou kunnen gelden als begin van bewijs voor het asielrelaas, kan dit verder op zich geenszins volstaan om de teloorgegangene geloofwaardigheid van het asielrelaas te herstellen. Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Een medisch attest vormt bovendien geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin de hierin vastgestelde verwondingen werden opgelopen. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen. Een arts kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen werden opgelopen. Dit geldt nog des te meer in het geval van een psycholoog. Een psycholoog is namelijk meer afhankelijk van hetgeen hem door de patiënt verteld wordt, in tegenstelling tot een arts, die aan de hand van fysieke vaststellingen, los van hetgeen een patiënt hem vertelt, de medische problemen kan constateren.

De overige documenten in het administratief dossier kunnen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen, die door verzoeker overigens niet worden weerlegd of betwist, geen afbreuk doen aan het voorgaande.

Ook de documenten die in het kader van onderhavige beroepsprocedure worden neergelegd, zijn niet van die aard dat zij het voormelde kunnen ontkrachten (rechtsplegingsdossier, stukken 4 en 10).

De identiteitsdocumenten bevatten geen gegevens die betrekking hebben op het asielrelaas of anderszins afbreuk zouden kunnen doen aan het voorgaande.

Het verzendbewijs van DHL bevat evenmin zulke gegevens.

De neergelegde foto's bevatten slechts een momentopname en kunnen eenvoudigweg in scene zijn gezet of gemanipuleerd. Hoe dan ook kan uit deze foto's niet worden afgeleid waar, wanneer of in welke omstandigheden deze foto's zijn genomen. Zij bevatten dan ook geen elementen die afbreuk kunnen doen aan het voorgaande.

Ten aanzien van de overige neergelegde documenten (politieel en gerechtelijke documenten, een dreigbrief en een overlijdensakte), dient te worden opgemerkt dat zulke documenten op zich geenszins volstaan om de teloorgegangene geloofwaardigheid van het asielrelaas te herstellen. Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Daarenboven blijkt uit de informatie in het administratief dossier (map 'landeninformatie') dat er in Irak op grote schaal wordt gefraudeerd met zulke documenten en dat zij er eenvoudigweg illegaal en tegen betaling kunnen worden verkregen, hetgeen de bewijswaarde van de neergelegde stukken danig relativeert. Bijkomend kan nog worden opgemerkt dat al deze stukken prima facie kleurenkopieën betreffen (met inbegrip van de hierop afgebeelde stempels) waarop nadien nog elementen zijn opgenomen (zoals de rode stempel op stukken nr.1, 3, 5, 7 en 11 en de handgeschreven vermeldingen op stuk nr.9). Deze vaststelling doet nog verder afbreuk aan hun bewijswaarde.”

De voormelde motieven gelden ook voor verzoeker.

Verzoeker stipt nog aan dat hij soenniet is. Waar uit de informatie in het dossier (rechtsplegingsdossier, stukken 7 en 9; administratief dossier en map 'landeninformatie') blijkt dat de sjiiitische milities zich in Irak en Bagdad bezondigen aan bepaalde misbruiken en dat soennieten (zeker deze die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak en uit de Zuidelijke voorsteden van Bagdad) een verhoogd risico lopen om slachtoffer te worden van zulke misbruiken, kan echter worden opgemerkt dat uit deze informatie niet

kan worden afgeleid dat de situatie in het land en de regio van herkomst van verzoeker dermate ernstig zou zijn dat deze voor soennieten op zich het risico met zich zou brengen dat zij aldaar ingevolge hun loutere religieuze aanhorigheid en aanwezigheid zouden worden gevisieerd of vervolgd. Mede gelet op de hoger gedane vaststellingen, zijn er in hoofde van verzoeker voorts geen concrete aanwijzingen dat hij louter omwille van het feit dat hij soenniet is zou dreigen te worden gevisieerd of vervolgd in Bagdad.

Waar verzoeker tot slot laat uitschijnen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst louter ingevolge zijn afwezigheid zou dreigen te worden ontvoerd of gevisieerd, dient te worden opgemerkt dat hij niet het minste begin van informatie bijbrengt omtrent het bestaan van zulke praktijken ten aanzien van terugkeerders in zijn land en regio van herkomst. Evenmin toont hij *in concreto* aan dat, waar, wanneer of onder welke omstandigheden hij aan zulke praktijken zou dreigen te worden blootgesteld.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.4.1 In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.4.2. Betreffende de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet kan vooreerst worden opgemerkt dat het niet ter betwisting staat dat er in Irak een gewapend conflict is. De Raad stelt vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio, of de route daarheen, een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) (cf. European Asylum Support Office, *Article 15(c) Qualification Directive (2011/95/EU), A judicial analysis*, December 2014, nr. 1.8).

2.4.3. De Raad hecht inzake de beoordeling van artikel 48/4, § 2, c) belang aan het laatste standpunt van UNHCR inzake de terugkeer naar Irak. Dit standpunt, bijgebracht door verweerder en getiteld “*UNHCR Position on Returns to Iraq*” dateert van 14 november 2016 en is derhalve actueel.

De conclusie in het standpunt van UNHCR inzake terugkeer naar Irak luidt (cf. punt 47):

“Under the present circumstances, UNHCR urges States to refrain from forcibly returning any Iraqis who originate from areas of Iraq that are affected by military action, remain fragile and insecure after having been retaken from ISIS, or remain under control of ISIS. Such persons, including persons whose claims for international protection have been rejected, should not be returned either to their home areas, or to other parts of the country. Many Iraqis from these areas are likely to meet the criteria of the 1951 Convention for refugee status. When 1951 Refugee Convention criteria are found not to apply, broader refugee criteria as contained in relevant regional instruments or complementary forms of protection are likely to apply. Depending on the profile of the individual case, exclusion considerations may need to be examined.”

(eigen vertaling: “Onder de gegeven omstandigheden dringt UNHCR er bij de Staten op aan om zich te onthouden van het gedwongen terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die getroffen zijn door militaire acties, fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, of onder controle blijven van ISIS. Deze personen, met inbegrip van de personen wiens verzoeken tot internationale bescherming werden verworpen, mogen niet worden teruggebracht naar hun thuisgebieden of andere delen van het land. Vele Irakezen van deze gebieden zullen waarschijnlijk in aanmerking komen voor de criteria van het Vluchtelingenverdrag van 1951. Wanneer de criteria van het Vluchtelingengedrag niet van toepassing zouden zijn, dan zullen ruimere vluchtelingencriteria, zoals deze voorkomen in de relevante regionale instrumenten of in bijkomende vormen van bescherming, waarschijnlijk van toepassing zijn. Afhankelijk van het profiel van de individuele zaak kunnen overwegingen inzake exclusie mogelijkwijze worden onderzocht.”)

UNHCR verzet zich blijkens het voorgaande tegen het terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die (i) getroffen zijn door militaire acties, (ii) fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, (iii) onder controle blijven van ISIS.

Uit de landeninformatie in het onderhavige dossier kan niet worden afgeleid dat Bagdad onder één van de voormelde gebieden valt. Hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, kan uit de landeninformatie niet worden opgemaakt dat er zich in Bagdad militaire acties afspelen. De landeninformatie in het dossier maakt geen melding van militaire confrontaties in Bagdad. Het komt in Bagdad niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger.

Bagdad blijkt ook een groot aantal intern ontheemden ("IDP's") op te vangen (*UNHCR Position on Returns to Iraq*, 16 november 2016 nr. 34) en er blijken sinds het midden van 2015 een toenemend aantal Irakezen terug te keren naar onder andere Bagdad (*ibidem*, nr. 40).

UNHCR maakt er nergens melding van dat Irakezen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar Bagdad kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.4.4. Het offensief dat IS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, wel geleid tot de mobilisatie van de sjiiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat IS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) en sommigen uit de zuidelijke voorsteden van Bagdad worden daarbij meer gevisieerd dan de andere soennieten in Bagdad.

Het gros van de terroristische aanslagen in Bagdad is toe te schrijven aan IS. De acties van deze organisatie zijn hoofdzakelijk op burgers gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiiitische burgerbevolking in Bagdad gevisieerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS in Bagdad is echter veranderd. Er vinden nauwelijks nog gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders plaats. Hoewel IS de voorbije maanden enkele aanvallen uitvoerde waarbij militaire tactieken werden gehanteerd, blijkt uit de voormelde informatie dat zulke incidenten uitzonderlijk blijven. Wel pleegt IS sporadisch zware aanslagen. Zo vond er op 3 juli 2016 in de wijk Karrada een aanslag plaats met een groot aantal burgerslachtoffers. Daarnaast vinden er frequente, vaak minder zware aanslagen plaats. De recente betogingen, de toegenomen politieke instabiliteit en de sociale onrust hebben een negatieve impact op de veiligheidssituatie in Bagdad.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiieten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen en worden verplaatsingen bemoeilijkt door de talrijke controles. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad niet stilgevallen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. In februari 2015 werd het meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgangsverbod in Bagdad opgeheven. Voor de eerste keer sinds lange tijd waren er in dat jaar tijdens de ramadan weer restaurants de hele nacht geopend. Verder is er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren onder druk. De scholen zijn in Bagdad verder geopend, het schoolbezoek ligt er tamelijk hoog en het schoolbezoek blijft er stabiel sedert 2006. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. De Iraakse autoriteiten hebben, hierin bijgestaan door de sjiiitische milities, bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN, blijven aanwezig in de hoofdstad.

2.4.5. Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien december tweeduizend zestien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS